

Temps Ordinari - Tercer diumenge

[Ne 8,2-4a.5-6.8-10](#)

[1 Co 12,12-30](#)

[Lc 1,1-4.4,14-21](#)

La litúrgia de la Paraula d'avui apunta molts més temes dels que es poden subratllar en un simple guió de cara a una homilia dominical. A més, cada un d'ells té un gruix espiritual personal i comunitari de grandíssima entitat. En la primera lectura assistim a l'acte solemníssim de la lectura íntegra i davant de tot el poble del llibre de la Llei trobat de nou en el Temple. El salm lloa l'excel·lència de la Llei que dóna descans a l'ànima. En la segona lectura, continua la carta als de Corint en el punt on va acabar el diumenge passat. Sant Pau matisa deliciosament i lúcida la correlació dels diferents carismes en el si de la comunitat. Per acabar d'engrossir el repte, el mateix evangeli del dia ajunta dos textos de sant Lluc d'un pes enorme, el seu pròleg dedicat a Teòfil i, per dir-ho així, el pròleg del mateix Jesús de Nazaret a l'inici de la seva vida pública, que manlleua un text del Profeta Isaïes. L'Esperit s'ha endut Jesús al desert. Quaranta dies d'assaborir i assimilar les dolces paraules del cel: "Tu ets el meu fill estimat" i el discerniment i pugna pel camí que havia de seguir com a Fill: S'havia d'aprofitar que el Pare ho posés tot en mans seves o bé valdria la pena lluir-se i captivar amb signes extraordinaris les multituds o, en fi, convenia adorar el poder absolut per dominar qualsevol adversari. Va vèncer el camí de la solidaritat, com veiem en l'escena següent. En efecte, el mateix Esperit el duu a Galilea a ensenyar i a guarir. Tothom se n'admira. Passa llavors pel seu poble, llegeix un fragment d'Isaïes a la sinagoga i proclama de forma taxativa que la consolació anunciada pel profeta s'està complint ja. En sant Marc, és el temps el que s'ha acomplert i ha arribat l'hora. En Lluc, no és el temps sinó el contingut del missatge consolador d'Isaïes el que s'està complint davant els oients. Avui es compleix... Un avui que és el temps de Jesús i, en Lluc, és també el dia a dia de l'Església. En realitat, com que en sant Lluc es dóna una continuïtat absoluta entre Jesús i l'Església per obra de l'Esperit, el text d'Isaïes (i la conducta de Jesús que li dóna compliment) és el programa, la realització i el test de fidelitat de l'Església al projecte de Jesús. Caldrà preguntar-nos, per tant, si avui els pobres reben la bona notícia de l'esperança, si els cecs són realment il·luminats amb nova llum, si als captius els queden condonats els deutes, si els oprimits recobren la llibertat. A Déu el preocupa el patiment de la gent. L'any jubilar, l'any de gràcia del Senyor, consistia en una meravellosa restitució de la pau i de l'harmonia en les relacions del poble. I aquesta va ser la preocupació de Jesús. Si la crisi ja exigia que tots els esforços eclesials anessin en la direcció dels necessitats, i no només els de caritas i les organitzacions sinó el de tots els cristians, el terratrèmol d'Haití obliga a un examen de consciència global i a un redreçament absolut de les relacions humanes. L'evangeli demana radicalitat. No la radicalitat dels sacrificis o del culte o de les condemnes, sinó la de la solidaritat. La carència espiritual més gran és creure que es pot servir Déu oblidant el patiment humà. L'Evangeli que hem llegit escapa i no recull la reacció admirada dels oients, tant més que per a ells Jesús és només el fill de Josep. Curiosament en el text originari paral·lel de Marc, Jesús és identificat com el fuster, el fill de Maria. Tant en un cas com en l'altre queda ben subratllada la condició humana de Jesús i màximament senzilla. Des d'aquesta plataforma, que permet identificar-se a qualsevol cristià, es dóna aquest apassionament i compromís pel patiment humà.

ETIQUETES

RADICALITAT NECESSITATS MISSIÓ POBRES ESGLÉSIA AVUI ESPERIT SOLIDARITAT
PATIMENT